

Књига пророка Јоила и Лаодикијска црква адвентиста седмог дана — број тридесет три

Jeff Pippenger

2026-01-21

Број тридесет три

При недељном закону сто четрдесет и четири хиљаде пророчки сусрећу раднике једанаестог часа. Сто четрдесет и четири хиљаде већ су запечаћени, и тада позивају велико мноштво да изађе из Вавилона и да стане с њима за суботу седмог дана. Суд за Божји дом завршава се код недељног закона, а суд се потом преноси на незнабошце, велико мноштво — друго Божје стадо. Откривење седмо поистовећује обе групе, а у петом печату мученици из Мрачног доба питају: „Докле?“ — док Бог не суди папској сили за њихово мучеништво? Њима је речено да почину у својим гробовима док се не употпуни друга група мученика папског прогона, и дате су им беле хаљине. Велико мноштво из седмог поглавља Откривења носи беле хаљине, јер они представљају другу групу папских мученика у ускоро долазећој кризи недељног закона. Откривење седмо и пети печат говоре ове две групе, као и цркве Смирна и Филадельфија. Смирна представља мученике коначног папског крвопролића, а Филадельфија сто четрдесет и четири хиљаде.

Петар је у трећем часу у Цезареји Филиповој, а после „шест дана“, не шест часова, био би на самом рубу недељног закона, што је девети час.

И после шест дана узме Исус Петра, Јакова и Јована, брата његова, и изведе их на гору високу насамо. И преобрази се пред њима; и лице његово засија као сунце, а хаљине његове постадоше беле као светлост. И гле, указаше им се Мојсије и Илија, који разговараху с њим. Матеј 17:1–3.

При недељном закону сто четрдесет и четири хиљаде се пророчки сусрећу с великим мноштвом. Илија представља сто четрдесет и четири хиљаде који не окушају смрти, а Мојсије представља оне који умиру у Господу. Они стоје са Христом код недељног закона, где Христос помазује Своје царство славе, као што је на крсту успоставио Своје царство благодати. Ако сте још увек усредсређени на логику коју излажемо у вези са раздобљем од шест часова, од трећег до деветог часа, тада је неопходно да уочите нешто што је сасвим нарочита илустрација.

Трећи час Кесарије Филипове јесте алфа омеге деветог часа Кесарије Маритиме. Указујем на то да се, не шест часова, него шест дана касније, Петар налази на Гори Преображења, што такође илуструје историју која достиже свој врхунац у недељном закону, а то је девети час. Период од шест дана одговара периоду од шест часова, али само као фрактал Кесарије према Кесарији. Оно што је веома посебно јесте то што је ова појава, да се фрактал историје налази унутар историје периода од шест часова, управо оно што се догађа када се разматра педесетничко раздобље. Шест часова од Христове смрти до Педесетнице јесу фрактал

раздобља од крста до 34. године нове ере, када се света седмица окончала и јеванђеље отишло незнабошцима.

„Сада су гордост и завист затвориле врата пред светлошћу. Ако би се поверовало извештајима које су донели пастири и мудраци, то би свештенике и рабине довело у крајње незавидан положај, побијајући њихово полагање права да су тумачи Божје истине. Ови учени учитељи не би се понизили да приме поуку од оних које су називали незнабошцима. Не може бити, говорили су они, да је Бог њих мимоишао да би општио са неуким пастирима или необрезаним незнабошцима. Одлучили су да покажу своје презрење према извештајима који су узбудили цара Ирода и сав Јерусалим. Нису хтели чак ни да оду у Витлејем да виде да ли је то тако. И навели су народ да интересовање за Исуса сматра фанатичним узбуђењем. Ту је отпочело одбацивање Христа од стране свештеника и рабина. Од тог тренутка њихова гордост и тврдокорност расле су у усталјену мржњу према Спаситељу. Док је Бог отварао врата незнабошцима, јеврејске вође затварале су врата самима себи.“ Чежња векова, 62.

Усред свете седмице Христос је био распет. Три и по године касније Стефан је био каменован, а Корнелије је позвао Петра. Три и по године после крста, време милости за древни Израил било је у потпуности окончано. Стефан је тада погледао у небо и видео Христа где стоји, што је симбол завршетка времена милости у Данилу дванаест, стих један. Врата су се затворила за древни Израил и отворила за незнабошце.

У раздобљу од Христове смрти у девети час до Стефанове смрти и Петровог позива у девети час, Корнелије и Стефан су два сведока да се испунило хиљаду двеста шездесет пророчких дана. Од деветога часа смрти до деветога часа смрти било је 1.260 пророчких дана. Од деветога часа смрти до деветога часа Педесетнице препознаје се фрактал 1.260 дана у размаку од педесет и два дана.

Фрактал који је представљала педесетничка сезона налази се на почетку тих 1.260 дана, а на крају тих дана Петар је пророчки постављен и у трећи и у девети час у Кесарији. Те две Кесарије представљају алфу и омегу једног пророчког периода од шест часова. Унутар пророчког периода од шест часова двеју Кесарија, Петар путује шест дана и долази на Гору Преображења. Гора представља печење које достиже свој врхунац у недељном закону, где је победоносна црква уздигнута изнад свих гора. Тих шест дана представљају период од шест часова од Кесарије до Кесарије и јесу фрактал унутар тог периода, као што је и педесетничка сезона била фрактал на почетку тог истог светог периода.

Почетни фрактал био је испуњење пролећних празника повезаних са пентекостном сезоном. Завршни фрактал од Кесарије Филипове до Горе преображења такође је пророчки повезан са светом седмицом. На Гори је Отац говорио, као што је учинио на Христовом крштењу, и као што ће учинити непосредно пре крста. Отац је три пута чујно говорио од почетка свете седмице па све до крста: једном на крштењу, затим на Гори преображења, а потом је говорио у сенци приближавајућег крста.

Крст је омега од 1.260 дана који су започели при Његовом крштењу. Крштење и крст су посебни путокази свете седмице из Данила девет, те тако показују да је Гора Преображења део свете седмице. Ако први и последњи испуњавају путоказе пророчанства свете седмице, онда и средишњи путоказ, по пророчкој нужности, мора чинити исто.

Крштење је први анђео; Гора Преображења је други, а крст је трећи. На Гори је Бог означио Мојсија и Илију као путоказе цркве остатка. Примена је повезана троструким симболом Петра, Јакова и Јована. Три пута је Исус повео са Собом Петра, Јакова и Јована. Први пут то је било васкрсење Јаирове кћери, други пут Преображење, а трећи пут Гетсиманија. Први пут су Петар, Јаков и Јован били сведоци васкрсења дванаестогодишње девице.

И догоди се, кад се Исус вратио, да Га народ радо прими; јер су Га сви ишчекивали. И гле, дође човек по имену Јаир, и беше старешина синагоге; и паде к Исусовим ногама, и мољаше Га да уђе у његову кућу; јер имаше једну једину кћер, од око дванаест година, и она беше на умору. А кад је ишао, народ Га је притискивао. Лука 8:40–42.

Име Јаир значи „онај који просвећује” и „бити светлећ и славан”. Од три прилике у којима су Петар, Јаков и Јован били искључиво гости Христови, ово је био први пут, а Јаир представља првог анђела који обасјава земљу својом славом. Дванаестогодишња девица представља девице које треба да буду васкрснуте као сто четрдесет и четири хиљаде. Христос је стигао у дом девичанске кћери после Свог сусрета са женом која је дванаест година патила од течења крви.

И жена, која је дванаест година имала течење крви и на лекаре потрошила све своје имање, а ни од кога не могаде бити исцељена, приступи му отпозади и дотаче се скута његове хаљине; и одмах престаде течење њене крви. Лука 8:43, 44.

Препознаје се дванаестогодишња девица, а затим се у следећем стиху препознаје жена која дванаест година има течење крви. Жена је имала течење крви током целокупног живота те девице. Исус је намеравао да прође поред жене која је имала течење крви, како би стигао до девичанске кћери. Жена представља поруку првог анђела, како је представљена поруком Лаодикији. Христос се спремао да васкрсне и подигне девицу у живот, а болесна жена, лаодикијска жена, још је имала кратку прилику да дотакне Божанство. Дете представља последњи нараштај, а Исус пролази поред болесне жене, Лаодикије, да подигне девицу последњих дана. Када девица буде васкрснута, жена је или исцељена или је мимо ње прошло.

Карактеристика првог анђела јесте страх, а постоје две врсте страха.

Док је Он још говорио, дође неко из куће старешине синагоге и рече му: Кћи ти је умрла; не труди више Учитеља. А кад Исус то чу, одговори му говорећи: Не бој се; само веруј, и оздравиће. Лука 8:49, 50.

Затим Петар, Јаков и Јован улазе у собу где васкрсење, симболизовано Христовим крштењем, представља оснажење првог и трећег анђела. Гора преображења је други пут када су Петар, Јаков и Јован сведоци. Гора преображења је други анђео, а када је Христос

исте ученике повео у Гетсиманију, то је представљало трећег анђела. На другом кораку, Гора преображења је „удвостручење“, јер је путоказ Горе средина трију пута када је Отац говорио. Први пут је био на Његовом крштењу, што је у складу са васкрсењем дванаестогодишње девице; други је била Гора, а трећи непосредно пре крста. Три пута када је Отац говорио и три пута када су три ученика одлазила насамо са Исусом повезани су чињеницом да је други путоказ у свакој од тих линија Гора преображења.

И када уђе у кућу, не допусти никоме да уђе, осим Петру, и Јакову, и Јовану, и оцу и матери девојчице. И сви плакаху и нарицаху за њом; а он рече: Не плачите; није умрла, него спава. И подсмеваху му се, знајући да је умрла. А он их све истера напоље, и узео је за руку, и повика говорећи: Девојко, устани. И дух њен поврати се, и она одмах устаде; и заповеди да јој даду да једе. И родитељи њени зачудише се; а он им заповеди да никоме не казују шта се догодило. Лука 8:51–56.

Петар, Јаков и Јован сведоче о првом анђелу при васкрсењу девице, која је била уснула, као што је био и Лазар. Када се пробудила, одмах је умрла и дата јој је храна. Када Илија и Мојсије васкрсну у Откривењу једанаест, они одмах устају, а затим се Свети Дух излива без мере, представљајући храну девице. Гора Преображења била је шест дана после Кесарије Филипове, осим у Лукином запису догађаја.

И догоди се око осам дана после ових речи, узео Петра и Јована и Јакова, и поведе се на гору да се моли. И док се мољаше, изглед лица његова измени се, и одећа његова постаде бела и сјајна. И гле, с њим разговараху два човека, који беху Мојсије и Илија. Лука 9:28–30.

И Матеј и Марко изричито кажу „после шест дана“, а Лука каже „око“ осам дана. Библијски писци употребљавали су два начина рачунања времена: један који се назива инклузивни, а други ексклузивни. На први поглед могло би изгледати да је реч о противречностима, али чињеница да је Лука рекао „око“ показује да је говорио инклузивно, а када Матеј и Марко кажу „после шест дана“, тиме показују да су рачунали пуне дане, а не дан који је започео осмодневни период, нити дан којим се тај осмодневни период завршио. Та разлика производи два бројчана симбола истог периода: један је број осам, а други је шест дана.

Оно што је утврђено двама сведочанствима о периоду од шест или осам дана од Кесарије Филипове и горе Преображења јесте да у раздобљу када Христос запечаћује сто четрдесет и четири хиљаде, број осам представља осам душа у Нојевој арци, а шест представља шесту цркву Филадельфијску, којој је одређено да буде црква која је осма, и јесте од седам. Они бивају преображени у осму при прослављењу Мојсија, Илије и Христа. Прослављење на гори такође је предобразовано прослављењем на гори у историји Мојсијевој.

Када се Мојсије успео на гору, повео је са собом седамдесет старешина и Исуса Навина.

Тада се попеше Мојсије, и Арон, Надав и Авију, и седамдесет старешина Израљевих. И видеше Бога Израљева; и под ногама Његовим беше као дело од камена сафира, као само небо у чистоти својој. И на избранике синова Израљевих не пружи руку Своју; него видеше Бога, и једоше и пише. И рече Господ Мојсију: Попни се к мени на гору, и

остани онде; и даћу ти плоче камене, и закон, и заповести које сам написао, да их научиш.

И уста Мојсије, и слуга његов Исус Навин; и Мојсије се попе на гору Божију. И рече старешинама: Останите овде нас ради док се не вратимо к вама; и, ево, Арон и Ор су с вама; ако ко има какав посао, нека иде к њима.

И Мојсије се попе на гору, и облак покри гору. И слава Господња почиваше на гори Синајској, и облак је покриваше шест дана; а седмога дана позва Мојсија из средине облака. И изглед славе Господње беше као огањ који прождире на врху горе пред очима синова Израилевих. И Мојсије уђе усред облака, и попе се на гору; и Мојсије беше на гори четрдесет дана и четрдесет ноћи. Излазак 24:9–18.

Порука првог анђела била је васкрсење Јаирове кћери, у складу са Христовим крштењем. Затим је, шест дана касније, дошла Гора преображења, која је други анђеоло, а која је водила ка крсту, који је трећи анђеоло. Као други анђеоло, Гора има двоструко сведочанство, утолико што говор Оца на Гори повезује са другом линијом тројице. Три пута када су Петар, Јаков и Јован били искључиви Христови гости, и три пута када је Отац говорио, обоје поистовећују друго јављање Очевог гласа; а други пут када је Исус повео Петра, Јакова и Јована била је Гора преображења. Друга ознака пута, Гора, има двоструко сведочанство Очевог гласа и тројице ученика, јер друга порука увек означава „удвостручавање“.

Шесточасовни период између вечерње и јутарње жртве, који је представљен Матејевих и Маркових шест дана од Кесарије Филипове до Горе, представљен је Мојсијевих шест дана, док не буде позван у облак седмога дана.

Линија почиње временом чекања другог анђела, док Мојсије упућује седамдесет старешина да „чекају“ док се он не врати. Првих шест дана у линији су издвојени, али ипак чине део укупних 46 дана. Тих шест дана су раздобље које води ка трећем тесту, представљеном са четрдесет дана. Четрдесет и шест дана симболизују храм; шести дани су шест часова од Христове смрти до Педесетнице, шест часова од Његовог распећа до Његове смрти, шест часова од Кесарије до Кесарије и шест часова Петра у горњој соби до храма. Мојсије прима Закон завета и добија упутства о томе како да подигне храм. Иако Библија каже да нико није видео Бога, старешине су „виделе Бога Израилева“. Прослављење Бога на гори са Мојсијем и старешинама било је праслика прослављења на Гори преображења. Оба садрже шестодневно раздобље. Мојсијева линија укључује време чекања другог анђела и пуних четрдесет и шест дана који представљају храм. Четрдесет дана током којих је примао закон представљају запечаћење.

Петар је био у Кесарији Филиповој о трећем часу, на путу за Кесарију Приморску о деветом часу, а за шест до осам дана налази се на Гори, задржавајући се са седамдесет старешина Мојсијевих, када види виђење прослављеног Господа, као што је и Данило видео у десетој глави. Данило је видео Господа лицем к лицу, као и Гедеон и седамдесет старешина. Гора Преображења је место где се лаодикијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде преображава у филаделфијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде. Они постају осма

црква која је шеста црква; тако видимо шест дана и осам дана.

Шест часова од распећа до Његове смрти, шест часова Педесетнице, шест часова од Кесарије до Кесарије, шест дана до Горе Преображења и шест Мојсијевих дана који су водили ка четрдесет дана — све је то иста линија. Између Кесарије Филипове, која је Панијум, и недељног закона, сто четрдесет и четири хиљаде бивају запечаћени. То запечаћење узрокује поделу.

И ја Данило сам видех виђење; јер људи који беху са мном не видеше виђење; али велики трепет обузе их, те побегоше да се сакрију. Данило 10:7.

Мојсије се одвојио од старешина када је рекао: „Почекајте нас овде док се не вратимо к вама.“ Мојсије се одвојио од седамдесеторице у време чекања, а седамдесет седмица представља време кушње за народ некадашњег завета. Када се завршила седамдесета седмица, а та седамдесета седмица била је света седмица у којој је Христос потврдио завет с многима, Христос се тада потпуно одвојио од народа некадашњег завета. Период у коме је народу некадашњег завета било дато да разреши свој проблем течења крви, што је за њих значило веровање да су спасени крвљу Авраамовом, био је окончан, и девојка од дванаест година била је васкрснута да служи. Када је време чекања започело, Мојсије је примио закон завета и упутства за подизање храма.

Када су Петар, Јаков и Јован били на Гори, запечаћење Божјег народа и његово потоње подизање као знамења представља те заветне људе као храм сто четрдесет и четири хиљаде. Радници једанаестог часа потом се придружују том храму.

Овако говори Господ: Држите се суда и творите правду; јер је близу спасење моје да дође, и правда моја да се открије. Блажен је човек који ово чини, и син човечји који се тога чврсто држи; који чува суботу да је не оскврни, и који чува руку своју да не учини никакво зло. И нека не говори син туђинца, који се приљубио уз Господа, говорећи: Господ ме је сасвим одвојио од народа свога; нити нека каже ушкопљеник: Ево, ја сам суво дрво. Јер овако говори Господ ушкопљеницима који држе моје суботе, и бирају оно што је мени угодно, и држе се завета мога: Њима ћу дати у дому своме и унутар зидова својих место и име боље него синовима и кћерима; даћу им име вечно, које се неће затрти. И синове туђинске, који се приљубљују уз Господа да Му служе, и да љубе име Господње, да Му буду слуге, свакога који чува суботу да је не оскврни, и држи се завета мога, њих ћу довести на свету гору своју, и развеселићу их у дому молитве своје; жртве паљенице њихове и жртве њихове биће примљене на жртвенику моме; јер ће се дом мој звати дом молитве за све народе.

Господ Бог, који сабира изгнанике Израилеве, говори: Још ћу му сабрати друге, осим оних који су већ сабрани к њему. Исаија 56:1–8.

Петар, Јаков и Јован, као и Мојсије, представљају „одбачене Израилеве“, које су одбацила њихова браћа која су их мрзела.

Овако вели Господ: Небо је престо мој, а земља подножје ногама мојим; где је дом који ми градите? и где је место починка мојега?

Јер све је то створила рука моја, и све је то постало, говори Господ; али на овога ћу погледати: на онога који је сиромашан и скрушена духа и који дрхти пред мојом речју. Ко коље вола, као да убија човека; ко приноси на жртву јагње, као да псу ломи врат; ко приноси принос, као да приноси свињску крв; ко кади тамјан, као да благосиља идола. Да, они су изабрали своје путеве, и душа њихова ужива у својим гадостима. И ја ћу изабрати њихове обмане, и пустићу на њих оно чега се боје; јер кад сам звао, нико се није одазвао; кад сам говорио, нису слушали; него су чинили зло пред мојим очима и изабрали оно што мени није било по вољи.

Чујте реч Господњу, ви који дрхтите од речи Његове; браћа ваша која вас мрзе, која вас избацују имена Мога ради, говоре: Нека се Господ прослави; али Он ће се јавити на вашу радост, а они ће се постидети. Исаија 66:1–5.

Реч „радост“ јавља се у Светом писму много пута и на разне начине, као и реч „постидети се“. У контексту Петрове поруке из књиге пророка Јоила, срамота насупрот радости представља паралелу, као што су мудре и луде девојке или пшеница и кукољ. Срамота и радост представљају, у контексту Јоила, оне који имају уље, односно поруку позног дажда, насупрот онима који га немају. Тек када уочите овај детаљ, можете допрети до дубљег значења речи: „Ваша браћа која вас мрзе, која вас изгоње имена мојега ради.“ Та браћа су они који су у Spalding and Magan, на првој и другој страни, „номинални адвентисти, као Јуда“, који ће „издати нас католицима“, „јер су нас мрзели због суботе, пошто је нису могли побити.“ Ваша браћа која вас мрзе, изгоње вас због поруке о суботи земље, Мојсије седам пута, која се не може побити. Поента је овде да бивате изгнани због доктринарне расправе, једне дебате, како то Исаија назива, а та доктринарна дебата јесте порука позног дажда.

Јоило ту поруку назива „новим вином“, и ако имате ту поруку, имате радост. Ако је немате, будите се као пијанице код Јоила да бисте увидели да вам је ново вино одсечено од уста. У том тренутку сте пророчки „посрамљени“. Класа која има уље, има радост, а класа која нема уље посрамљена је. Уље је такође ново вино, и повезано је с радошћу. Зато Исаија каже: „Чујте реч Господњу.“ Једна класа бира да чује, а друга не слуша звук трубе. Исаија изричито поистовећује класу која чује, када каже: „ви који дрхтите од његове речи.“ Господ сабира оне који су били избачени због поруке која је дошла 11. септембра, а у време недељног закона Он сабира Исаијине ушкопљенике, који су представљени као сува дрвета. Ако се буду држали завета, више неће бити одвојени од Божје свете горе.

Евнух или суво дрво представљају смрт. Евнух не може да рађа, а суво дрво нема живота. Обећање је да ако ти незнабошци, или радници једанаестог часа, прихвате завет представљен суботом, имаће синове и кћери. Најпре Он сабира прогнанике Израилеве, затим те прогнанике подиже као заставу, а онда сабира Своје друго стадо. Прво и друго сабирање представљају раздобље од 11. септембра до недељног закона, када Свети Дух кропи, као и раздобље од недељног закона до часа када Михаило устане и позни дажд буде изливен без мере. У оба раздобља позни дажд је порука која, ако је имате, доноси радост, а

ако је немате, доноси срамоту.

Књига о Матеју подељена је на три линије, које представљају три анђела из Откривења четрнаест. Свака од те три линије такође садржи фрактале трију анђела. Друга линија, од једанаестог до двадесет другог поглавља, јесте средиште, јер је то други анђеол, који је постављен између првог и трећег анђела. Књига о Матеју је и сама средишња линија, када разматрамо поглавља од једанаестог до двадесет другог у контексту заветних поглавља Постања и Откривења.

Средиште дванаест заветних поглавља јесте Матејево, а средишњи ред од Матејеве три линије налази се у истих тих дванаест поглавља. Средиште тих дванаест поглавља јесте печатење сто четрдесет и четири хиљаде. Та средишња тачка представљена је трима стиховима, који су усклађени са три средишња стиха дванаест заветних поглавља Књиге Постања и Откривења.

Петар је средишња тачка средишње тачке средишње тачке, и он представља прву и последњу хришћанску невесту. То је потпис Алфе и Омеге. Палмони је такође ставио Свој потпис на Петрову промену имена, када је осмислио загонетку Петровог имена на енглеском. Исус је говорио Петру на јеврејском, а разговор је забележен на грчком и потом пренет на енглески. На енглеском је Палмони именовао Петра употребивши 16. слово енглеске азбуке, затим 5, за којим следи 20, за којим следи 5, за којим следи 18, потпуно знајући да је Он, као Палмони, створио име које ће прећи из јеврејског, на грчки, па на енглески. Он је такође осмислио да енглеско име омогући загонетку умножавања тих пет слова по реду, како би се дошло до броја сто четрдесет и четири хиљаде. Палмони, који је такође први и последњи, устројио је да прво од тих пет и последње од пет енглеских слова која сачињавају име Peter буду 16. и 18. слово, јер је име Peter требало да се појави у Матеју 16:18.

Уз све то о Петру, и даље је потребно да се позабавимо „златним пресеком“. Златни пресек је представљен у Матеју 16:18, јер је његов однос 1.618. Златни пресек је повезан са фракталима у природи, и када Палмони смешта Петра у Матеј 16:18, Палмони тиме указује да пророчки кључ који је положен на раме Елијакиму у Исаји 22:22, и пророчки кључеви који су дати Петру и цркви у том одломку, укључују пророчке фрактале.

Од Кесарије Филипове у трећи час до Кесарије Приморске у девети час представља фрактал од трећег часа, када је Христос био распет, до деветог часа, када је Корнилије послао по Петра. Педесетничко раздобље од трећег часа распећа до Петра у храму на Педесетницу у девети час јесте фрактал хиљаду двеста шездесет дана од крста до Корнилија. Три пута када је Отац говорио јесу фрактал трију анђела, као што су и три пута када је Исус са собом узео само Петра, Јакова и Јована. Пророчке информације које су кодирани у стиховима у којима Петар приказује сто четрдесет и четири хиљаде дубоке су колико је икада била иједна истина, па ипак Петра у Панијуму у Данилу једанаест још нисмо поставили.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

Петар, апостол Исуса Христа, странцима расејаним по Понту, Галатији, Кападокији, Азији и Витинији, изабранима по предзнању Бога Оца, кроз посвећење Духа, за послушност и кропљење крвљу Исуса Христа: благодат вам и мир нека се умноже. Благословен нека је Бог и Отац Господа нашега Исуса Христа, који нас је, по обилној милости својој, наново родио за живу наду васкрсењем Исуса Христа из мртвих, За наслеђе нераспадљиво, и неокаљано, и неувенљиво, сачувано на небесима за вас, Који се силом Божијом чувате кроз веру за спасење, спремно да се открије у последње време.

У чему се веома радујете, иако сте сада, ако треба, накратко ожалостили разноврсним искушењима; да се кушање ваше вере, много драгоценије од пропадљивог злата које се огњем испитује, нађе на хвалу и част и славу о јављењу Исуса Христа; кога, не видевши, љубите; у кога, иако га сада не видите, ипак верујући, радујете се радошћу неизрецивом и прослављеном; примајући свршетак своје вере — спасење душа својих.

За то спасење пророци су се распитивали и марљиво истраживали, који су пророковали о благодати намењеној вама; испитујући на које, или на какво време указиваше Дух Христов, који беше у њима, када је унапред сведочио о Христовим страдањима и о слави која ће потом доћи. Њима је било откривено да не себи самима, него нама служе у ономе што вам је сада објављено преко оних који су вам проповедали јеванђеље Духом Светим посланим с неба; у шта анђели желе да завире.

Зато опасавши бедра ума свога, будите трезвени и до краја се надајте благодати која ће вам се донети при откривењу Исуса Христа; као послушна деца, не саображавајући се пређашњим жељама из времена свога незнања; него, као што је свет Онај који вас је позвао, тако и ви будите свети у свему владању; јер је написано: Будите свети, јер сам ја свет.

И ако Оцем називате Онога који, не гледајући ко је ко, суди по делу свакога, проводите време свога странствовања овде у страху; знајући да нисте откупљени распадљивим стварима, сребром или златом, од свога таштог живљења, преданог од отаца, него драгоценом крвљу Христа, као невиног и пречистог Јагњета; који је, истина, био предодређен пре постања света, а јављен у последња времена ради вас, који кроз Њега верујете у Бога, који Га васкрсе из мртвих и даде Му славу, да би вера ваша и нада биле у Бога. Пошто сте очистили душе своје послушношћу истини кроз Духа за нелицемерну братску љубав, љубите један другог од чиста срца усрдно; као препорођени, не од семена распадљивог, него нераспадљивог, речју Божијом, која живи и остаје довека. Јер свако је тело као трава, и сва слава човечија као цвет травни: трава се осуши, и цвет њезин отпадне; али реч Господња остаје довека. А ово је реч која вам је благовештена. 1 Петрова 1:1–25.